

njej tudi nekaj pesmi, ki nakazujejo emocionalna stanja, zlasti nekatere odtenke ljubezni in melanholije, kar opozarja na smer, v katero bi se razvijala Kokotova poezija, če je ne bi zaposljevali narodnostni motivi.

Marjan Dolgan

PESNIŠKI LIST ANDREJA KOKOTA*

Tudi v njem avtor pravzaprav nadaljuje obravnavanje tematike, ki smo jo spoznali že v njegovi zbirki Čujte, zvonovi pojo: spet se srečujemo z narodnostnimi problemi slovenske manjšine na avstrijskem Koroškem, zlasti z znanimi akcijami neonacistov, med katerimi izstopa odstranitev kratke lirične meditacije o omenjenih dogodkih; v vseh je izražena narodnostna ogroženost in bolečina spričo neprijazne usode, ki

je vse prej kot naklonjena tamkajšnjemu slovenskemu rodu. Zunanji dogodki (neonacistično-heimatdienstovsko divjanje) so bili tokrat preveč burni, zato se Kokot ni mogel več zatekati k načinu pesnjenja, ki je značilen za zbirko Čujte, zvonovi pojo, marveč je moral zavreči vse postopke, ki so mu doslej omogočali, da je ostajala narodnostna tematika zastrta — čeprav nikoli tako močno, da se je ne bi dalo vsaj slutiti — in preiti k popolni neposrednosti, ki jo označuje tudi sklepna pesem: »Napisi padajo, padajo / v gnoj naše stvarnosti, / na tlak sebičnosti, / v prepad / v blato našega časa, / na široka usta obljud (. . .)«.

Pesniški list Andreja Kokota je ustrezno opremil Apollonio Zvest večinoma s fotografijami uničenih dvojezičnih napisov in oskrujenih spomenikov padlim partizanom.

Marjan Dolgan

Poročamo — glosiramo

SLOVENSKI PRAVOPIS DRAŽJI KOT ZLATO?

Iz intervjuja z dr. Jožetom Toporišičem, ki je bil objavljen 1. februarja 1973 v letošnji peti številki mariborskega tednika 7 dni, smo med drugim izvedeli, da pripravljajo novo, spremenjeno izdajo Slovenskega pravopisa (SP). Nekaj pozneje je bilo natisnjeno v tedniku TT (21. feb., št. 8, str. 12) tudi uradno pojasnilo akademika dr. Bratka Krefta, ki je v imenu Inštituta za slovenski jezik pri SAZU potrdil to vest, poimensko navedel člane predsedstva novega uredništva, da je edino-

veljavna pisava besed tipa bralec, ne pa bravec, kot je zahteval zadnji SP iz leta 1962.

Novica o novem SP je razveseljiva, upajmo samo, da se pripravljanje ne bo preveč zavleklo, kar se dogaja z drugo knjigo Slovarja slovenskega knjižnega jezika (SSKJ).

Da se ne bi do izida novega SP preveč dolgočasili, so poskrbeli naslednji pripetljaji.

Konec februarja so se nenadoma pojavili v izložbah nekaterih ljubljanskih knjigarn izvodi SP. Ker so takšne pozornosti deležne predvsem knjižne novosti, si je mogoče misliti, da je novi SP že izšel — občudovanja vredna hitrost! Toda prodajalka je pojasnila: »Ne, ni nov Pravopis, samo ostanek naklade starega iz leta 1962 so sedaj

* Pesniški list št. 9 — Andrej Kokot; opremil Apollonio Zvest. Založništvo tržaškega tiska Trst & založba Lipa, Koper 1973.

na novo zvezali. Cena? Osemnajst starih tisočakov.«

Zapre ti sapo: osemnajst jurjev za novo vezavo, prva je stala okrog pet tisoč. Res smo preživelii že nekaj devalvacij, a kar je preveč, je preveč; saj to pomeni nekakšno razvrednotenje denarne cene prve knjige SSKJ (1970), ki smo ga kupovali za dvajset tisoč. In če primerjamo, koliko sodelavcev je pripravljalo SP 1962 in koliko jih je navedenih v SSKJ!

Iz čiste radovednosti povprašam čez nekaj dni še v drugi knjigarni, kako je s SP. Odgovorili so: »Vzeli smo ga iz prodaje, ker še nima dodatka, v katerem bodo nekatere spremembe.«

Ampak v uradnem sporočilu dr. Bratka Krefta ni niti besedice o kakem predhodnem dodatku k staremu natisu, kakor zdaj razglašajo prodajalke. Morda so prav zaradi tega dodatka tako navili ceno? Človek se potem začne spraševati, kako globoko bo moral seči v žep šele pri popolnoma novem SP, na ceno druge knjige SSKJ pa bolje, da sploh ne pomisli. Navsezadnje gre za jezikovna dela, ki bi morala biti dostopna čimvečjemu številu ljudi, ne pa za knjižne unikate ali relikvije.

Lepo bi bilo izvedeti, kako se je izcimila cena SP 1962 z »dodatkom«, še lepše in bolj zaželeno pa, ko bi kdo iz Inštituta za slovenski jezik pri SAZU javno povedal, kaj se dogaja. Na naše vrle prodajalke se namreč ni mogoče zanesti.

—g

TUDI IZ NEUMNOSTI SE LAHKO UČIMO

Včasih se moramo soočiti že kar z neumnostjo, da nam postanejo nekatere stvari bolj razvidne, da se jih resnično zavemo in se zamislimo. Dogodek, ki narekuje te vrstice, je sam po sebi sicer nepomemben, prav go-

tovo docela na obrobju našega življenja, čeprav so bili vanj uprti številni reflektorji in kamere in se je zato dogajal pred našimi očmi, v vsem svojem skromnem blišču in razkošni bedi, v mislih imam tretji, sklepnii večer Opatijske popevke, ki je sicer klavrna, a zato nič manj simptomatična prispodoba nečesa, kar se — mutatis mutandum — pri nas najbrž večkrat dogaja, čeprav ne na televizijskih zaslونih.

V čem je torej tista neumnost, ki je lahko — kolikor je prispodoba nečesa širšega — tudi moralno etična deformacija, vredna razmisleka?

Sleherna javna ekshibicija, ki hoče biti dražljiva za najširšo javnost, mora biti tekmovalna, z nečim ali nekom na prvem mestu. In ta manifestacija — tudi zato, ker je tako zelo na očeh tako zelo številne javnosti — je hotela biti zgled demokratično izražene volje večine: žirija je bila, kot je nekdo naslednji dan ne brez grenkobe ironično pripomnil, Jugoslavija v malem, zastopane so bile vse republike in obe pokrajini, kar pomeni prav toliko radikalnih in televizijskih postaj: Beograd, Ljubljana, Sarajevo, Skopje, Titograd, Zagreb, Novi Sad, Priština. In vsaka postaja je imela v žiriji enako število članov, pet ali šest. Do tu torej vse složno in vzorno in spodbudno za gledalce.

Ko pa so se na koncu prvozapete popevke dvignile bele tablice s številkami, so nas že spravile v smeh prve bravure velike cirkuške predstave, glasovalna zakonitost je bila vzpostavljena v trenutku in nezmotljivo, z računalniško natančnostjo in hitrostjo, potem, od tu dalje, od tega prvega dviga belih tablic s črnimi številkami od ena do devet, so bili glasovalci le še avtomati, pokorni zakonitosti, ki so jo bili molče sami ustoličili s prvim dvigom prve ocene za prvo popevko. Da ne navajamo imen, ki so za namen tega zapisa